

drugej ulici —. Glasove čudno znanega zvona začuje. Da, glas domačega zvona je bil, ki je Mirka vzbudil iz trudnega spanja! Mirko nij bil v Parizu, nij okradel blagajnice, nij storil nikakoršnega hudodelstva, — vse to se mu je le sanjalo, a te sanje so bile strašne, da mu je merzel pot raz čelo kapal. Mahoma vstane ter se ozre okolo sebe, in iz globočine svojega serca vzdahne: „hvala Bogu, da to res nij! Za vse zlato vesoljnega sveta ne bi hotel v resnici tacega strahú prebiti! Stóperv zdaj uméjem resnico materinih besed:

„Kdor je priden ter pobožnega sercá,

Srečo, blagoslòv na zemlji vže imá.“

„Največja in najlepša sreča je mirna, nedolžna vest. Ko bi nikoli ne oskrunil svoje vesti, nikoli ne bi izgubil sreče. Te strašne sanje so materin blagoslov, milost, katero mi je izprosila na svoje smerti dan. Še denes pojdem na nje gomilo, ter ponovím, kar sem obétal o njenem pogrebu.“

Kako srečen je bil zdaj Mirko, ker nij bil res hudodelnik, kar bi se bilo jako lahko zgodilo, da je dalje živel, kakor zadnji dve leti!

Hitro se obleče, gre v pisarnico ter vse pregleda — a vse je bilo v redu. Potem ide h gospodu, prosèč ga štirinajst dni odpusta, na kar mu gospod rad pristane.

Še tist dan zvečer je Mirko klečal na materinej gomili, ponovljáje svoje obétanje. Sedèl je malo pozneje poleg sestre, njenega ženina in ujca Marka pri večerji.

Izpraševali so se ter pripovedovali si, da drug družega nij razúmel. Jutro-dan je bila nedelja in Mirko je z Rozko šel na izprehod. Utegnete si misliti, kam sta šla: k hižici za logom. Mirko je Rozki razno kaj razodel, česar zvečer nij mogel povedati: o svojih zmotah, o strašnih sanjah, o svojih novih ukrepih in obétih. V takih pogovorih sta prišla do hižice. Še je stala, kakor pred dvanajst leti, samotna in prijazna; vsak prostorček okolo hiže jima je zbudil spomine o mladih dnéh, o materi in o nje zadnjih besedah. Tam je Mirko sestri z nova obétal in jej dal roko, da si hoče máterine besede ohraniti v serci, ogi-bati se slabih družeb in sreče iskati samo v kreposti, poštenosti, pravičnosti in mirnej vésti.

Hrepenenje.

Še zadnji krát, še zadnji krát,
Poprej ne grem iz solz doline,
Goré bi sinje videl ràd
Slovenske svoje domovine!

Rad videl travnik bi in gàj,
Kjer smo otroci se igrali,
Domače hiže tihi ràj,
Kjer smo nedolžni stanovali.

Čemú, čemú so te željé,
Čemú solzé in vzdihí vróči?
Goré stermé, vodé šumné,
Sto milj me od domovja lóči.

Da zrédil krila bi, ko ptič,
V oblák bi dvignil se vriskáje,
Nikjér bi ne počíval nič,
Leté v domače drage kraje.

A tu pozabljena jaz stvar
Po drazem dômu sam vzdihújem,
Izlívam v pesni tuge žar
In brídko se solzím na tujem.

J. Leban.